

Szakmai beszámoló

a 2014. május 21.-én „Drog és alkoholfogyasztás” tárgyában dr. Zacher Gábor toxikológus főorvos által megtartott előadásról

A Miskolci Akadémiai Bizottság dísztermében megtartott előadáson Zacher Gábor toxikológus főorvos előadása első részében a családon belüli kommunikáció fontosságára hívta fel a figyelmet. Rávilágított arra, hogy manapság a szülők és a gyermekeik között a generációs szakadék sokkal nagyobb, mint akár csak 40-50 évvel korábban. Egyrészt a szülővé válás kitolódott, nagyobb a korkülönbség az apa/anya és a gyermeke között. A másik ok, hogy egyszerűen nem tud lépést tartani sok szülő a technika fejlődésével.

Fel kell tennünk a kérdést, hogy működik-e a hagyományos családmódel és azon belül a kommunikáció?

A statisztikák szerint a mai szülők napi hét percet szánnak a gyermekükkel való foglalkozásra. A televíziózásra pedig különös módon mégis jut három és fél rájuk. A gyerekek pedig átlagosan napi három órát töltenek a számítógép előtt. Személyes kapcsolatok helyett arcnélküli kommunikációs helyzetben, egy olyan világban, ahol bárkinek, bárminek a bőrébe belebújhatnak. Hát ilyen az a kiüresedett élet, amely erőteljesen a szenvedélybetegség irányába hat.

A mai 18 évesek 45 %-a kipróbált már valamilyen tudatmódosító szert. Magyarországon 20 ezer drogfüggőről és 24 ezer problémás droghasználóról tudunk. Zacher doktor nyomatékosan különbséget tett a használat és a függés között.

Milyen lépésekkel lehet megakadályozni, hogy a felnövekvő fiatalok is védtelenül álljanak a szenvedélybetegekkel szemben?

Törvényi szabályozással? Az bizonyos, hogy a drogterjesztők üldözése fontos feladat, ugyanakkor tudni kell, hogy a felderítések aránya rendkívül kicsi, s ennek megduplázódása sem hozna érdemi javulást. Aki szerhez akar jutni akár egy telefon révén megteheti.

Prevencióval? Kit, mikor, hogyan és milyen gyakorisággal kellene „felvilágosítani”? Kinek? Az iskolának? Mit is ér a valóságban ez a fajta kampány jellegű, injekcióhoz hasonló drog prevenció? A tapasztalatok szerint nem sokat. Csak tartós munkától várhatunk hosszú távú hatást. Törekedni kell arra, hogy a gyerekeket tanítási időben nem elrettentő módon és a saját nyelvükön szólítsanak bármilyen prevenciók tevékenység során.

Szülői ráhatással? Igen, a szülőnek elodázhatatlan feladata, hogy felkészítse gyermekét arra az időre és helyzetre, amikor önként kell döntést hoznia a drogról.

Melyek azok a módszerek amelyeket el kellene felejtenie minden kamasz apjának és anyjának? Az elrettentést, a fenyegetést, és a túlfélést feltétlenül.

S melyik az, amelyik a leginkább és hosszú távon hat? A saját szociális minta.

Ez azonban csak akkor tudja kifejteni hatását, ha a szülők és gyermekeik között zavartalan a kommunikáció, jól ismerik egymást és kölcsönös köztük a bizalom. A szülőknek törekedniük kell megfelelő családi színterek kialakítására, spontán alkalmakra, amikor kétoldalú kommunikációt folytathatnak, nem pedig csak információt közölhetnek.

Közvetlen drog prevencióként pedig csak egyetlen dolgot kell elmondanunk a gyerekünknek: a szerek az embert megváltoztatják, úgy hogy ebbe a folyamatba nem tud beavatkozni.

Hogy lehet ezt megelőzni? **Nemet kell mondani!**

A nemet mondás tudománya szerencsére tanulható. Segíti a tizenévesek ezekben a helyzetekben, ha működő családban él, megfelelő szociális mintát lát, kialakult értékrendje és példaképe van, és ismeri a társadalmilag elfogadható viselkedés kereteit. Pozitív hatású, ha korvonalazódott már valamiféle jövőképe is saját magát illetően. Tehát igazából nem a drogot kell megelőzni, hanem tréningezni kell. A felnőtteknek a szülői mesterséget, a célcsoportnak (tizenévesek) pedig a nemet mondás tudományát.

Miskolc, 2014. május 21.

